

Sidste søndag i Kirkeåret 2015 – Matt. 25,31-46 – Han tog forbandelsens træ.

Jeg vil mene, at bibeloversætterne ikke vil tage skade af at komme i Zoologisk have eller på bondegårdsferie. Der mangler lidt præcision i deres oversættelse af Jesus lignelse om dommedag. Når det hedder at fårene skal skilles fra bukkene. Så kunne det få én til at tro, at Gud er kønsdiskriminerende, idet han frelser kvinderne og lader mændene gå fortabt.

En mere præcis oversættelse vil være, at skrive at hyrden skiller fårene fra gederne. Det passer lidt bedre med den måde man holdt får og geder sammen på i en flok, når de græssede. Når man kom til aften, skilte man den blandede hjord, så fårene og gederne overnattede hver for sig. Gederne havde brug for læ, mens fårene pga. deres tykke pels havde behov for at være i det fri – ude i vinden.

Jesus bruger dette hverdagsbillede fra småkvægsbranchen til at fortælle, at lige som der sker en adskillelse mellem dyrene ved dagens sidste timer, sådan skal menneskene også skilles fra hinanden ved tidernes ende – det er: når denne verdens historie går til ende, når Menneskesønnen kommer igen.

For et par uger siden overvældede materialismen mig, og jeg gik ud og købte et nyt digitalt kamera. Kameraet kan noget det gamle kamera ikke kan, den har en skærm, der kunne vippes, så man kan tage selfier. Hele denne selfie-mode og selfie-praksis afslører noget af vores selvcentrering i vores tid. Det tror jeg også sætter sig ind i vores tro og sandhedssøgen. Det kunne man kalde for en selfie-spiritualitet. I vores søgen efter at finde den levende og sande Gud, kommer vi til at nøjes med en selfie. Denne selfie-spiritualitet er ikke så optaget af hvad der er sandt, men snarer hvad der føles godt eller eksotisk. Det betyder at alt det, som ikke lyder behageligt, det sætter man til side eller forkaster. Vil man finde Gud og blive tiltalt af hans sandheder, så må man lægge selfie-syndromet til side.

Tanken om fortabelsen er uanset om man tror på den eller ej forbundet med gru. At fremlægge det budskab er ikke noget jeg nyder. Nogle mennesker kan ikke se, at det er foreneligt, at Gud på en gang er en dømmende og kærlig Gud. Enten er Gud dømmende eller er han kærlig, han kan ikke være begge dele. Mange mener at der hersker en uforenelighed mellem vrede og kærlighed. Men kærlighed er ikke vredens modsætning. Had og ligegyldighed er kærlighedens modsætning. Hvis ikke Gud vender sig med vrede mod ondskab og uretfærdighed, så er Han ikke en Gud, der er værd at tilbede. Ofte kommer vreden netop ud af kærligheden. Vrede vækkes som regel, når vi ser at der bliver forbrudt noget mod nogen eller noget vi holder af og elsker.

Med alle de krumspring man måtte forsøge med disse ord, kommer man ikke uden om at Jesus siger, at der er en fortabelse. Kommer vi til den erkendelsen, så rammes vi på en eller anden måde af frygt.

I vores tid er der en tendens til at man afviser alle former for frygt. En sådan ensidigt syn på frygten er ikke befordrende for livet. Der findes frygt der fører til liv. Der er frygt som gør, at vi værner os mod ulykke. Sund frygt sikre os mod katastrofer. Der findes frygt, der fører til opretholdelse af det gode. En sund frygt, der holder os til Gud og alle Hans gerninger. Sådan taler Jesus også om fortabelsen, så det bliver til en sund frygt for os. Men Jesu mål er at ikke at, vi skal være håndskey over for vores himmelske Fader.

Budskabet om, at der er en fortabelse, har været brugt til at skræmme mennesker ind i himmelen. Det mener jeg ikke Jesus gjorde. Det budskab taler han først og fremmest til de, som har modtaget ham, og står overfor den mulighed, at de kan falde fra den levende vej, de er blevet sat ind på, ved at begynde at gå ondskabens vej. Med disse ord bekæmper han vores selvsikkerhed, selvtilfredshed, selvtilstrækkelighed, selvbestaltethed og egenrådighed.

Fortabelse tales der om både som noget der kan være nu og i fremtiden. I lignelsen om den fortabte søn, der taler Jesus om den yngste søns fortabelse, som faderen river ham ud af. I lignelsen beskrives hans levemåde og livssituation som fortabt. Jesus kan andre steder - ligesom her - tale om den fremtidige og endelige fortabelse.

Vores redning består ikke i at vi mætter de sulte, giver de nøgne tøj og tager mod de fremmede. Men først og fremmest vender os lyttende og bedende til ham, der i dag taler. Finde liv sammen med ham, og gå den vej han kalder os til. Tanken om at vi som mennesker kan frelse os selv ved at krydse af på en jobliste, det er en rigtig god vej til fortabelsen.

Jesus deler menneskeheden op i to. De som er velsignede og de som er forbandede. Det er noget, de er. Det er ikke hans dom over dem, eller noget han fører dem ind i. Det er grundlaget for hvad de har gjort og gør. Deres handlinger afslører om de står under velsignelse eller forbandelse. Jesus har tidligere i bjergprædikenen sagt: Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.

Det er vigtigt at stille sig ind under Guds velsignelse. Eller med andre ord af Jesus, at vi bliver en gren på det træ, som bærer frugt. Han er træet, vi er grenene. Er man en gren på det træ, så vil frugten være, at man mætter de sultne, tager imod den fremmede og giver den nøgne tøj. Frugten udebliver ikke.

Kort tid efter at Jesus har holdt denne tale, bevægede han sig ind i Jerusalem for at være den forbandede. Han blev forbandet, for at vi kunne blive velsignet. Han tog vores forbandelser på sig. Han hang på det træ, som en, der er forbandet hænger på. Han blev den fortabte, for at vi, der var fortabte, kom under alle himlens velsignelser. Han tog forbandelsens træ, for at vi kunne få livets træ. Amen.